

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΣΕ' Υ' ΜΟΥΡ

'Ο λόρδος Σέιμουρ κι' ή παράδεξη σίκογένεια του. Πώς έξει δήλωνε τὴν πυγμαχική και σκοπευτική του δεινότητα. Τα πυρωμένα χρυσά νεμισμάτα, "Ένας δισγωνισμός παγωτερφ γιας. Ή φέρσες καὶ τὰ πειράγματα του ἐκκεντρικού λόρδου. Τὰ μαχειρεμένα χρυσόφαρα. Ή διαθήη του Σέιμουρ κτλ. κτλ.

ΤΑ 1840, ὅταν ὁ χωματισμός μεσοινωνοῦσε στὸ Παρίσιο ὅπου οἱ Γάλλοι ἀγνοῖσαν ἀγάλι-
νωτη τὴν φαντασία τους νὰ συλλαβθεῖ τὰ
πὸ τοῦμηρα δόματα, σε μιὰ ἐποχὴ, δηλαδὴ,
μίμεμπνιστας καὶ ἐξωφρενικὸς ἐμπεινός,
ἦνας ἐκκεντρικός "Ἄγγιος ὁ λόρδος Σερρί-
κος Σέιμουρ, κατώφθος νῦ κατατῆψῃ μὲ
τὶς παρασενεῖς του καὶ τὶς ιδιοτροπίες του
καὶ αὐτὸν ἀκόμα τοὺς Παρισιούς.

"Ο 'Ἄγγιος αὐτὸς, ὁ ὄποιος ἔφητε ἀπὸ τὴν
πατρίδα του γιὰ νὰ καταπατασθῇ μονίμως
στὸ Παρίσιο, εἰδεὶ τὸ εὐχαριστόν του πειρι-
στόρο τὸ εὐθέτι πειριβόλιον τῆς μεγαλούπολεως, ἡταν πλούσιος σὺν
μαχαριγιᾶς, «φασαρίας» σὺν αειθενόντων κατιποζ καὶ εὐθυμοῦς σὺν φο-
τηρὶς εικοσ χρόνων. Ένας τέτοιος ἄνθρωπος παῦ ἀλλοῦ μὲν μποροῦσε
νῦ ξηροὶ παρί τὸ Παρίσιο τὸν 1840, τὸ Παρίσιο δηλαδὴ τὸ δούτι
πατρὸς τοῦ Μνοζέ, τοῦ Πώλ ντε Κού, τοῦ ἀδαλότου γλεγονοῦ, μὲ δύο
λόγων... Ο λόρδος Σέιμουρ ἀνέκει σε μιὰ ἀτέλη πολὺ πατέλης χρονένες
τῆς 'Ἄγγιας. Ένας ἀτέλης ποργονός του πέδειν στὴ λαμπτόντων στῆς
ὅποιας ἀσημειοθῆ, γέλει στείλει ποτὲ λίγη χρόνια καὶ τὸν μαρού-
τερο ἀπειλεῖ τον, γιὰ μᾶ σήμαντα ἀμφορθι...

"Όταν γεννιθήρει καὶ ὁ λόρδος 'Ερρίκος, οἱ πατέρες του είχε διὸ ὅλη
χρονια σηναὶ νὰ δη τὴ γινάκια του, ἀφοσιωμένος δόλαρίληρος σε μιὰ
μικροὶ διετριφούντα, στὴν ἄλλη ἀκόμη... πατές 'Άγγιας... Αὐτὸ διώρα δὲν
τὸν ἐνδιόδοι, μόλις ἔκαθε δὲν ἔγινε... πατές τῆς 'Άγγιας... Η τρέξη νῦ φιλητη
συγκίνησι τὸ... πατέρι του. 'Υστερα ξαναγίνεται στὴ φί-
λη τον ἀφρίντων στὴν σκηνή του τὴν φροντίδα τῆς
ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἔκταπεντος τοῦ βλαστοῦ τοῦ...

Κι' ἔτα ὁ 'Ερρίκος Σέιμουρ μεγάλιστος μακροὶ ἀπὸ
τὸν πατέρα του, μέσα στὸ ἐτερούλιο πειριβόλιον,
ποὺ δημούργησε... ἡ μητέρα του στὸ μέγαρο της, στὸ
Παρίσιο. Μιὰ φράση μονάχη ξανατίγει ὁ 'Ερρίκος στὴν
πατρίδα του. 'Η 'Άγγια διώρα τῷ πάντας τόσο
χαρη καὶ κρύα, ώστε ἔρχεται δόρο νῦ μὴν ξανατατήση
ἔκει τὸ πόδι του. Καὶ ἡ ὑπόρεια αὐτῆς θανεῖ ἡ μῶτη
τὸν κράπτον στὴ ζωὴ του δ' ἀστατος καὶ εἰμετάθολες
Σέιμουρ.

Στὰ 1820 — ὁ 'Ερρίκος ήταν τότε δεκατέτε καρδι-
ναν — πέθανε ὁ πατέρας του δέρμαντας του κληρο-
νομία... ἔνα μονάχα σελίνη.

"Αποτομιαὶ μάλιστα, ἔγραψε στὴν διαβήη του ὁ πε-
ριεργος αὐτὸς τότε, ὅτι δὲν μπορῶν ν' ἀφήσω στὸ
γεννιοῦ μονάχη... μαγάρεια ἀκόμη. ἀφοῦ δ' 'Άγγιος νό-
μος ἀποχρεώνει πάθει πατέρον ν' ἀφήσηται πατέλη του
ἔναντι τοῦ πειριβόλου σελίνη...).

Μὰ δὲν οἱ 'Ερρίκος είχε ἀπὸ τὴν μητέρα του δοσα χρό-
νατα τοῦ κοεύαντον, γιὰ νὰ ίκανοτούηση καὶ τὴν
ποὺ τρελλὴ ιδιοτροπία του.

'Ο λόρδος 'Ερρίκος Σέιμουρ δροχισε τὴν κατατη-
νική τοι παρέρεια δῶ... ἐκκεντρικὸν στὸ 1827, σὲ
ἡμέρα δηλαδὴ εἰκόνα δύο χρόνων. Πρώτη ἐκδήλωσις
τοῦ παράξενου γαρακτίστρου του ήταν νῦ κτίση ἔνα
εἰδικόν... μέγαρο, στὸ ὄποιο τ' άλλος 'Ερρίκος ήταν
ζῶν ποὺ δὲν τὴν ζήλευαν καὶ μεγιστάνες. 'Ἄσ σημει-
θῆ διῶς οὐ δὲν Σέιμουρ ίπποσε διῆνας ἀπὸ τὸ πούτων, ποὺ δραγάνω-
ναν στηνηματικά τὶς ἴπποδρομούς καὶ δὲν ἔπιπεξε ἔνα ἀπὸ τὰ ιδιωτικὰ
μέλιτα τοῦ περιεργοῦ 'Γέρετ Κλόκτε. Επίσης ὁ λόρδος 'Ερρίκος ήταν
ὁ πρότος ποὺ εισήγαγε στὸ Παρίσιο τὴν πυρμαχία. Σ' ἐποχὴ ποὺ εὶ
Παρισιοὶ ἀγνοοῦσαν ὃ στὸ πούτο τοῦ Σέιμουρ μάθων μὲτοῦ τοῦ
γκαρφούντο τὸν διαμάρθον κέντρον, γιὰ μὲν μπορεῖσαν νά... ποὺ
στάτη τὰ μοστρά...

Μὰ δὲν δοξάδι μαζὶ ήταν καὶ δεινὸς σκατευτής. 'Η ποὺ προσινῆς του
ἀπασχόλησης ήταν νῦ κοδὴ στὰ δύο μὲν στράφα τὸ πόδιο ποὺ κρα-
τοῦσε στὰ γέλη τοῦ ὁ διπέτης του, ἐνῶ περνοῦσε καβαλάσι σ' ἔνα ἄ-
λιορο, μὲ καλπασιά, μπροστὰ ἀπὸ τὸν κύριο του... Φαντάσεσθαι βέβαια
τὸ γκαρφούδι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ....

'Ο Σέιμουρ ήταν καὶ μονάχος ματιώδης καταντής. Ἄλλη καὶ συλλέ-
κτης πειραρχών και πούνων... 'Οταν πεθανε, βρίκοντας σ' ένα ξενιά, μέ-
σου σὲ κοινὴ κοινιά, μὲ πρωτότυπη συλλογή ἀπὸ τοιγάδα καὶ πούνω
ὅλων τοῦ πούσμον!...

'Η ιδιοτροπίες αὐτῆς ήσαν, βέβαια, ἀνόδινες. 'Οστόσο, ὁ λόρδος
'Ερρίκος είχε καὶ ἄλλες μοναχίντες, πολὺ διαφέρετες γιὰ κείνους ποὺ
ἐγκρίνονταν σὲ ἀκαριαία μαζὶ του.

Μὲ μέρα μικρή σ' ένα δεστατόν καὶ ξήτησε γιὰ τοὺς φέρουν μὲν κα-
τασφόρα γεμάτη ζεπτό νερό. 'Οταν τὸ γκαρφόν εξετέλεσε, παρασενει-

νο ληγάκι, τὴν... παραγγελία του, ὁ λόρδος ἔφοιξε στὴν κατασφόρα μὲν
χρόνια χρονίαστα. Καὶ διὰτα καταλαβεῖση διὰ τὸ νομίσματα είχαν
τυρπεῖσε, τὰ πήρε μὲν καντάλα καὶ τὰ πτέταξε ἔξι, στὸ πειροδόμῳ.
Οι... πιγεροὶ, που δημιουργοῦσαν αὐτὸν τὸν μικρὸν θησαυρὸν, ἀρ-
χίσαν νῦ... οὐράλιον αὐτὸν τὸν πόνον, ἐπειδὴ τὰ νομίσματα τοὺς εί-
χαν κάψει τὰ ζέρια!... 'Ἐντονεστά διὰ τὸ λόρδος, ὁ ὄποιος παρασενε-
θεῖσε τὸ θύλερον αὐτὸν θέμα, εἶχε ἔσκαρδηστη στὰ γέλια.

Μιὰ ἄλλη φορά σὲ τὸ 'Ερρίκον στοιχηματίστει μ' ἔναν ζεπτόν
ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ φάῃ ἔνα κιόλι παγοτό πρασίνων... 'Ἐγιετε στὸ
τέλος τὸ στοιχημάτιστον τὸν πούσματον αὔρια σούμαρο—μὲν διασκέδασθε, τοιλά-
χιστον, μὲ τὴν καρδιά του, βλέποντας τοὺς μικρούς εισαγωγούς του
τοῦ πόνου, τὰ δόντια κοντέντειν παρασενεῖσθαι... παγοτάσια... παγοτάσια!...

'Ιστορικὸν θὰ μείνῃ τὸ παρασάτω ἀστεῖο τοῦ ἐκκεντρούστον λόρδον :

'Ἐναν μεσημέρι ὁ Σέιμουρ, ἐνῶ ἐπαρχεια τὸ διερκετικό του μ' ἔναν φί-
λο του σ' ἔνα ἄπλη τὰ κεντρούστρα καφενεία τὸν Παρίσιον, στοιχη-
ματίστει μὲ τὸν διπλανὸν τοῦ διὰ τὸν έβγαινε κανεῖται στὸ δρόμο καὶ πού-
λον δημιουργοῦσαν αὐτὸν πενήντα λεπτῶν. Ο σόμισμα... θὰ τὸν
τίσται στὸ διπλανό! 'Ο φίλος τοῦ 'Ερρίκου δὲν συμφωνεῖται μαζὶ του. 'Ο λόρδος τοῦ πότεταινε νὰ στοιχηματίστον. Καὶ ἀμέρινοις ἔναν ζεπτό
πούσματος, ὁ λόρδος έβγαινε ἀπὸ τὸ βούλευθρο, ἔξι ἀπὸ τὸ καφενείο, καὶ τέλος
πλούσιος ἔναν περίστατον στὸ βούλευθρο, εἶχε τὸ παρασάτω τοῦ επαρχη-

μένος.

—Τὰ πονλοὶ, ζέρετε, σὲ τὴν εἰγαρία! σὲ πνέοντες δὲν λόρδος, μὲ τὴν ίδια σοφαρότητα. Πενήντα λεπτά τὸ
έπειτα...

—Ο ἐπαρχιώτης ἔφοιξε στὸν Σέιμουρ μιὰ μαπά ἀπὸ
πάνω φίλη κάτω καὶ τὸν ἀποχρισθεῖσαν θυμωμένο :

—Φεγγάριαν μὲν πρόστιμον, παρασάτη, νῦ μὲν
πάνω καὶ καὶ σὲ δημητρίσιο στὴν ἀστινούμα... παρασάτη;

Τὸ πελεμα ξαναλήψθη καὶ μ' ἄλλα πρόσωπα καὶ
τὸ πλούσιον ζεπτόν την, φωνιά, νῦ κερδίσι τὸ στοιχη-
μάτος οὐράλιον...

* * *

Μιὰ ἀτέλης προσωπικότητας διακεδάστις τοῦ 'Ερ-
ρίκου ήταν νὰ βασινίζει τὸν κόρμο.

Μιὰ βροχερά στὸ πειροδόμο, ἔξι ἀπὸ τὸ μέγαρο του. Καὶ, δηθος μπρόστις στὸ παράνυρο, ἀπελά-
νεταις ὁ λόρδος μὲν τὴν φράσην τὸν βρεγμένων διαβα-
τῶν, οἱ ἀδερφοὶ ἔτρεχαν νὰ πάρων τὴν ὑπέρτατη, γω-
γιζεῖς διῶν μὲν πούδρων νὰ τὴν ορκώσουν ἀπὸ καταγῆς!

Κάπιοι παλοκαρίδιοι τοῦ 'Ερρίκου, φιλοενούντο στὸν
πέργονο ἐνὸς φίλου του, εἰς τὴν ἔντευτην νὰ πάρῃ ἄ-
λλο μὲν λιμνίτος δεσπότειτε κόκκινα φάρια, ποὺ τ' ἀ-
παντοῦσε ἔναστατα σὲ οἰκοδεσπότης, καὶ νὰ τὰ μαγειρέψουν. Καὶ θετέος ἔτεστε τὸ παρότονο
ἄπλω δῶρο στὸ φίλο του.

—Σ' ειδηστότιστον γιὰ τὰ ξεπάσια φάρια ποὺ μού ε-
στειλες! τοῦ εἴπε ὁ οἰκοδεσπότης, διὰ τὸν εἰδεί.
Ποὺ τρίας; δὲν θὰ μποροῦσες νὰ μού προσηνθεῖτε
καὶ άλλα;

—Όχι, διατηνώς! Αποκριθήκει ὁ λόρδος. Δὲν ιπάχουν άλλα στὴ
λιμνή τοῦ... πάργου σας!...

Ποιά διόρα θὰ μπορεῖστον νὰ εκφράσουν τὴν λιτότη τοῦ οἰκοδεσπότου,
επειδὴ έχουν τὰ κοκκίνα φάρια του καὶ τὴν ἀμβάτη ποὺ δουκάσεις, δι-
ταν πλιοφορούθηκε τοῦ τὰ φαράκια αὐτὰ τὰ πήθησαν ἀπὸ τὴ λιμνή στὸ
στομάκι του!...

Τὸ κρόνον περνοῦσαν, γωιλς δ ἀλλος Σέιμουρον ν' ἀποφασίζη... νὰ
βάλῃ μιαλό. 'Απεναντίας: 'Οσο γενούστε, τόσο περιέντειαν
τοῦ παρασάτος πούσματος... Τοῦ παρασάτος πούσματος... τοῦ παρασάτος πούσματος...

Ο έκκεντρούστον λόρδος λέπεισε στὰ 1859, σὲ ηλικία πενήντα
τεσάρων μιδιαὶς χρόνων.

Τὸ τελευταῖο τὸ λόρδης θανατ:

—Τὶ κοινά, ποὺ δὲν πορτάρειαν νὰ φάγει θάλα τὰ λεπτά μου!...
—Αρσοφέ δηλα τὴν περιουσία του στὰ γονοκοινία τὸν Παρισιόν καὶ
στὰ... πλογάρια του! Ούτε ένα φράγκο δὲν πήρεισε οἱ δημητέας του, οἱ
ἀνθρώποι δηλαδὴ ποὺ θανεῖσθαινούν τόσα χρόνια ν' δένχονται
τὶς παρασενεῖσθαι καὶ τὶς θιδυσταρεῖσθαι.

—Αρκετά μισ θαλεψαν δυο ζεστά καὶ, έγραψε ὁ λόρδος στὴ διαβήη

—Κανεὶς δεν δικαιούθησε τὴν κηδεία του στὸ νεκροταφείο, δηλι ἐπειδὴ

Ο λόρδος Σέιμουρ

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Συνέχεια της όπωντήσεως του Έπτανησού σεφεύ Νίκ. Κενερενένο)

Η'.

ΙΑ τὸν ἤδην αὐτὸν δὲν μπορεῖ κανένας να μάροδιος νὰ σορτὶ γιὰ τὰ διαι τον ἥργο. Κατὰ μέρος τὴν διεζοδοθῆται καὶ τὴν περιπολογία, τὰ ἑλαστομάτα ποὺ σὲ αὐτὰ ἔπειτε κάποτε σὲ ἔναν βαθὺ ὡς καὶ ὁ Μαρκός γᾶς, γενικὸν ἄλλαποια μὲ σπάνες ἔξαρσες τῶν ἄλλων ποητῶν μας, καὶ μάλιστα τον γεωτέρων, εἶνε ἡ ἀμορτική καὶ παραπέντε καὶ ἡ παραπέντε (σε μέρτο συνήθως καρποῦ καὶ παταγού, ποὺ εἶνε ἡ κοντὲς ἡ ἀλλόποτες, γρηγορεύεις καὶ φραγμένες ὅπι μόνον ἀπάνω στὸν ἰδιό πολὺ πλανήτη, ἀλλὰ καὶ σὲ ἔντος πλανήτες, καὶ ποὺ κάνει νὰ μοιάζει τὸ πρόποτα τὸν αἰθίνιον τοῦ παταγού, μὲ ἄγριους λόγγους ζεύοντες καὶ μισοκαμένους ἢ μὲ κατασθράψαντομένα, ποὺ νὰ μάζ πάντα στενοχόντα καὶ τρομός νὰ τὰ παττάσουνται. Καὶ ἡ μέσα σὲ τέτοια διοτύπια καὶ κατοικουμένη, κῆθες βρεθῇ ποὺ καὶ ποὺ καὶ καμιὰ προσινάδα ἡ ζάνα ἀγριολούνιο, τί δὲν μποροῦσε αἴτιον ν' ἀξέστοι; Ἐν γένει ἀηδὸν, ἀπὸ τὸν καρπὸ τὸν δέν Σούτσον, τὸν Ραγκαβῆ, τὸν Ζαλούσιτα πλ. ἔχουμε διποθεδωμαῖσι. Ὡς καὶ τότε εἴμαστε πολὺ πάσι, ἀλλὰ τώρα εἴμαστε περισσότερο. Τὰ ἔργα ἐκείνη τῆς ἐποχῆς, ἔμαρτντας τὰ μικρούς καὶ μέγιστους ἄλλους τῶν προσωπικῶν, θανάτους ἀλλές ἀνομοτικές καὶ ἀτρημένες, ποὺ μάζ προσένοισαν καποντόπιο καὶ ἀδρία τοπές τῶν τὰ σημερινά εἶνε τέρατα, ποὺ μᾶς προσένοντι φρίστη καὶ ἀτελετιστική. Ο Βαλαωρίτης ἀπὸ τὸ δέν μέρος γιὰ τὴν λογο, ἀλλοι στιχογράφοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γιὰ ἄλλο λόγο, καὶ ποὺ δὲν

είνε καὶ νὰ εἶναι ἀκόμα καὶ ἔνας ἔχθρος μας, καὶ ποὺ εἶναι πρᾶγμα δευτερείων τὸ νὰ δελέσσουμε νὰ μάρουμε τὸ ὄνομά του. Τὸ ἀνταταὶ καὶ γιὰ τὸν ἰδιὸ λόγο, δὲν πρέπει νὰ δείχνουμε καὶ ποὺ λιγότερο νὰ πάνταν καὶ συνταίνουμε, καθὼς τὸ κάψων ὅλοι σχέδον, ἔνα ἔργο, ποὺ νὰ μήτινε καλό, ἐναντίον τῆς γνώμης καὶ πειθούσας μας καὶ γιὰ μόνον τὸν λόγον ποὺ ὁ συγγραφέας εἶναι γνωστός μας καὶ εἶνε φίλος μας καὶ νὰ γνώμαστε μὲ τοῦτο διασκάπιο κακοῦ καὶ δάσκαλον θεότερος καὶ διαφορετεῖς. Στὴν τέχνη καὶ στὴν ἐποιητικὴ πρέπει νὰ γίνεται φαρεγή καὶ ὅπι καὶ σορθεῖται μὲ τὸ φέμα, καθὼς σημειώνεται στὴν ποιητική, κακοῦ ὡς καὶ ἔπιστη, ἀλλὰ ἐδόπιο περισσότερο. Καὶ σεβούμενοι καὶ δείχνουμες καὶ σεβούμαστε τὴν τέχνη καὶ τὴν ἐποιητικὴ καὶ μήτινε εἶναι δυνάτων νὰ εἶναι καλός καὶ ἀληθινός τεργύτης καὶ ἐποιητικός, ποὺ στὴν τέχνη καὶ στὴν ἐποιητική, γιὰ ὅπιον καὶ ἐποιητικόν, ποὺ στὴν τέχνη καὶ στὴν ἐποιητική, γιὰ τὸν λόγον τοῦ Μαρκούδην ποὺ περισσότερο ἀπὸ ἔναν λόγο καὶ θεωροῦ ἀντέρο παρότοι καὶ προτιμοῦ ἔνα ποιημάτικο τον σὲ δύτιο - δέκα στίχους, ποὺ εἶναι ἀπάντηση μὲ φράση σὲ κάποια εκφραστική καὶ ποὺ εἴρηται «Η Ελεύθερων». Στὸ ἔνα διαγώνιον δὲν εδίνα τὸ βραβεῖο σ' αὐτὸν τὸ ποιημάτικο, κατὰ προτίμηση τοῦ «Ορφεού». Ως καὶ ὁ «Ορφεός» ἔχει βεβαῖνων ὄντα στη συγχρήματα καὶ μέσες ταύτας, ἀλλὰ ποτέ δὲν εἶναι ἀρχετά γιὰ μέναντας καὶ κάπι τιθλό, ποὺ κατὰ τὴν γνωμήν μου, λέτεται.

Ἐπειδὴ μετοτέρη Δασκαλίτου καὶ Σουρῆς ὑπάρχει κάποια ἀνταλογία καὶ ἐπειδὴ ὁ Σουρῆς θεωρεῖται γενικῶς, χρονικῶς λιτός ἔξωστος, σύν σὲ ὁ πρότος διάτοξος καὶ σαντοχός ποιητής μας, δεὶς μοσχατιδιτή νὰ ἐκφράσται καὶ τὴ δική μοι τὴ γνώμη, ποὺ εἶναι κάποιος διαφορετικός. Ο Σουρῆς μπορεῖ νὰ διερευνάται τὸν Δασκαλίτο σὲ ἐπερχεταικότητα καὶ σὲ εὐνοίαν νὰ κάνει στίχους, καὶ γάλ τὴν τέχνη δὲ Δασκαλίτου εἶναι πολὺ ἀντέρος. Ο στίχος τοῦ Σουρῆς μπορεῖ νὰ σχετικώς καλύπτει ἐκεῖνον τοῦ Δασκαλίτου, καὶ μόνον στὶς ἐπιτυχημένες διμοικοτατήσεις δίνει τὰ κέρδα σι δικαίων καὶ ἀντέρο νὰ εἶναι διπολύτος διαδικανόν τὸ Σουρῆς τὸν Δασκαλίτο. Ο Σουρῆς ἔχει τὸ ἄλετον τοῦ Δασκαλίτου, τὸ στίχον τοῦ Δασκαλίτου, σὲ περιτολόνγο, λιτός τοῦ Δασκαλίτου, ἔχοντας τὴν στιχογραφία ἔργο βιωτοριστικό, εἶναι διπολημένος νὰ γιωζῆκε φράση ποὺ φύλασσε πολὺ τοῦ καλύπτει καὶ μέση τράπεζα, ἀπόδια καὶ μὲ καροφάνισμο τοῦ, τοιλάστοντας μὲ λέγη ενγαρούστη του. Πιον τοῦτο ἡ ἀστειότητές του δὲν εἶναι πάντα μήτινε προτιμητική, μήτιενε εἰσέτρεψε ποιητήση συγχρήματα εἶναι διανοτές καὶ μὲ περισσή διανοτική σ' εὐθύνη :

**Δασκαλάτος, γέρο - γάτος,
Πολυλάτος, σοφός μπελέτα.**

Μὲ τὸ πρώτο στίχο, σὲ δικαίων μοναχές λέξεις, ἐπαράστησε καὶ τὸ ἐπωτερικὸν τοῦ Δασκαλίτουν καὶ τὴν πολιτειώτητα του. Μὲ τὸν δευτέρο, μὲ δύο ἄλλες λέξεις, ἐπωπύστησε τὴ στενοχώρια τοῦ δικαίου δὲν Πολυλάτος μὲ θέληση, μποτεθετ, καποτε νὰ τοῦ δώσω σημειώνεταις καὶ μαθήματα.

Χαρακτηριστικός μετοτέρη, μὲ συντομούς αξιοθανατωτού. Σύν σαντορικό, φαίνεται νὰ μόνη ἔχῃ τελείως γολή, καὶ ποτὸν εἶναι ἔνα πρότερομα ἡ ψυχὴ του Σουρῆς εἶναι μάθακος, ποὺ δὲν γειάει καὶ ποτὲ δὲν ταράζεται μὲ λίγη γολή δικαίου, ποὺ νὰ ζέσῃ νὰ τὴν περιούσια, εἶχοντες τὸ πνεύμα καὶ τὴν εὐφρία, ποὺ δὲν τοῦ ἀγρούνων, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ διακριθῇ σὲ διλού εἰδος στάρους, ποιωρισμένης δηλὶ γιὰ τὸ πολὺν λαό, ἀλλὰ γιὰ λίγους ἀντέρος. Εὔεις ἔχουμε καὶ ποτὲ τὸ ζήτημα τοῦ μετακό, ζήτημα ποτὲ δὲν ἔτηχε στὶς φράσεις καὶ ποτὲ τὸ εἰσάσμα σ' εμεῖς, καθὼς εἴληστα εἰσάσματα, μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Ιταλών, Ιστανάν. «Αγγλον, Γερμανόν πλ. Οι Γάλλοι μόνον κάπι λέγο διαφέρουν, ἐπειδὴ καὶ ἡ γλώσσα τους διαφέρει. Καὶ τοῦτο το ἀναγνωρίζεις ὁ λαός μας καὶ τὸ δείχνεις σὲ τους διαφέρει. Καὶ τοῦτο το ἀναγνωρίζεις ὁ λαός μας τὴν ἡ δραχμαί προσωδία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

ὅ «Ερόζος εἶχε κάνει ἔχθρος Λύτρους τοὺς φίλους του, μὲ ἀτελεῖ τέτοια ήταν τὴ λεπτοτάτη ἀπόθυμη του.

«Θέλω - ἔγραψε στὴ διαθήκη του - τὴ στιγμή ποὺ θὰ μὲ κατεβάσω στὸν τάφο, μὲ μήν υπάρχει κάποιας ἀνθρώπος γρήγορος, μὲ νὰ μὲ βλέπω κοντά μου κανένα μοστρό, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πάω σὲ ἄλλο κόσμο μὲ....Ψυχή καὶ πνευματική ηρεμία! ...».

